

Відділ культури Ємільчинської РДА
Ємільчинська центральна районна бібліотека

Українські вишиванки – наче райдуги світанку

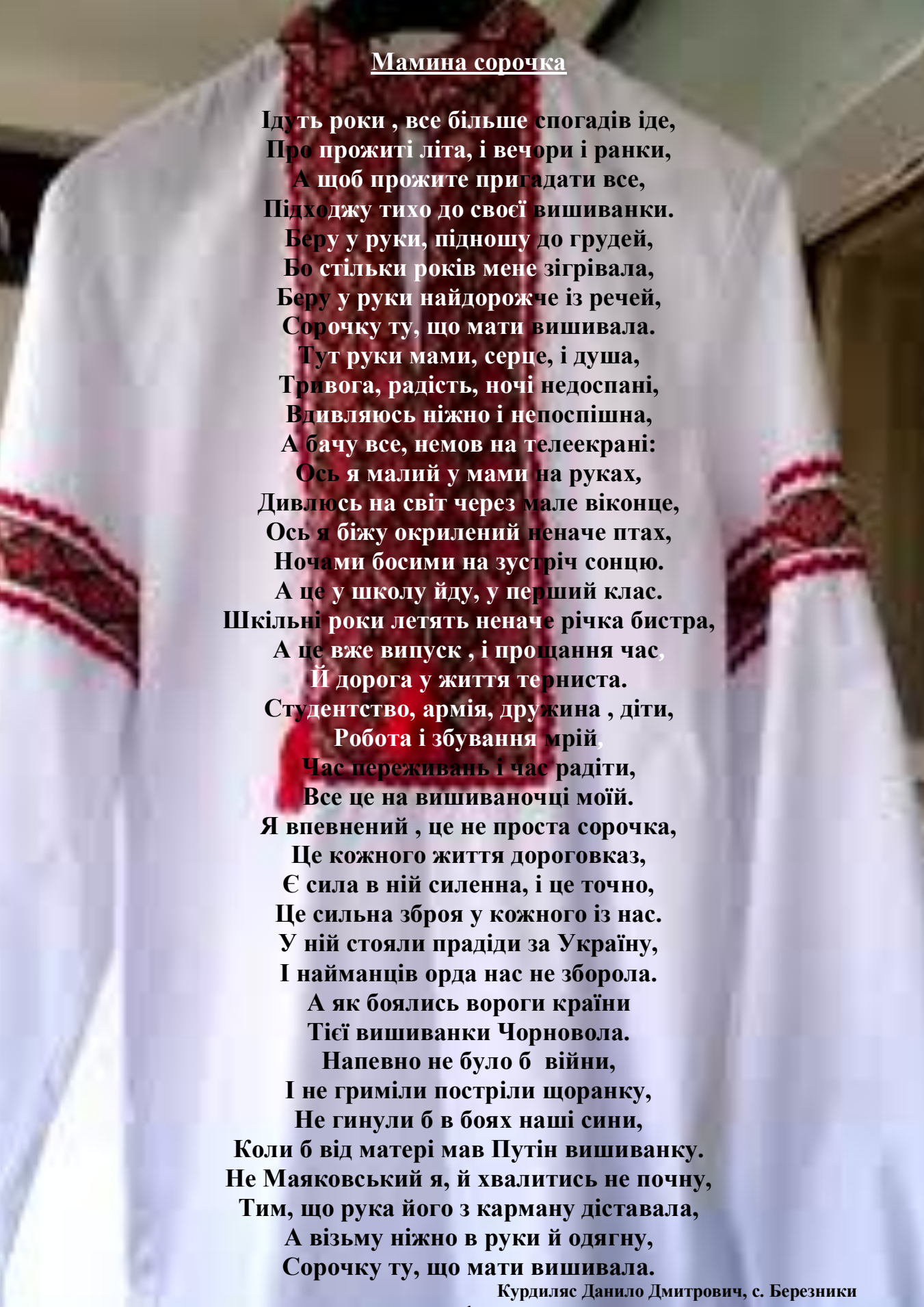
(Вірші поетів – аматорів Ємільчинського району,
подані на районний конкурс «Українські вишиванки –
наче райдуги світанку»)

2015 рік

ВІСЦІВКА МОЯ УКРАЇНА

Мамина сорочка

Ідуть роки , все більше спогадів іде,
Про прожиті літа, і вечори і ранки,
А щоб прожите пригадати все,
Підходжу тихо до своєї вишиванки.
Беру у руки, підношу до грудей,
Бо стільки років мене зігрівала,
Беру у руки найдорожче із речей,
Сорочку ту, що мати вишивала.
Тут руки мами, серце, і душа,
Тривога, радість, ночі недоспані,
Вдивляюсь ніжно і неспішна,
А бачу все, немов на телеекрані:
Ось я малий у мами на руках,
Дивлюсь на світ через мале віконце,
Ось я біжу окрилений неначе птах,
Ночами босими на зустріч сонцю.
А це у школу йду, у перший клас.
Шкільні роки летять неначе річка бистра,
А це вже випуск , і прощання час,
Й дорога у життя терниста.
Студентство, армія, дружина , діти,
Робота і збування мрій,
Час переживань і час радити,
Все це на вишиваночці моїй.
Я впевнений , це не проста сорочка,
Це кожного життя дороговказ,
Є сила в ній силенна, і це точно,
Це сильна зброя у кожного із нас.
У ній стояли прадіди за Україну,
І найманців орда нас не зборола.
А як боялись вороги країни
Тієї вишиванки Чорновола.
Напевно не було б війни,
І не гриміли постріли щоранку,
Не гинули б в боях наші сини,
Коли б від матері мав Путін вишиванку.
Не Маяковський я, й хвалитись не почну,
Тим, що рука його з карману діставала,
А візьму ніжно в руки й одягну,
Сорочку ту, що мати вишивала.

Курдиляс Данило Дмитрович, с. Березники

Україні

Моя Україна вдяглась у вишиванки,
І материнську пісню завела,
А небо заясніло вчора зранку
Від щирої любові і тепла.

Червоне і чорне вплелось в колосся –
Любов і журба завжди поруч ідуть,
Мальви і маки прикрасять волосся,
Коли українки у танок ідуть.

Щоб любити тебе - права не треба,
Запитати в сусіда чи брата
Бо ніде нема такого неба,
Тільки тут тебе чекає рідна хата.

Україно, маком закосичена,
Така рідна мені, не позичена.
хоч татарським зіллям підперезана,
Та мені у спадок батьками передана.

Миру і сонця тобі моя рідна,
Щастя й добра моїм землякам,
Будь найдорожча, ти того гідна,
Я тебе нікому не віддам!

червень 2015р.

Бірюк Г. Г., вчителька,
сmt. Яблунець

Мамин оберіг

На ранок його у військо виряджала,
і плакала ридала од розлуки,
До Бога простягала свої руки.

Не плач , матусю, я прошу , не треба
І не звертай очей своїх до неба,
Бо той хто вершить справи на війні,
Живе уже не в небі – на землі.

Твоя сорочка – оберіг святий
Він захистить від пулі у бою,
Я – син землі і обов'язок мій –
Боронити Вітчизну свою.

Одягла синочку вишиту сорочку
І частинку серця віддала.
Бережи , сорочко, рідного синочка
Від ворожої кулі і зла.

червень 2015р.

**Бірюк Г. Г.,
сmt Яблунець**

Рушник

З дитинства пам'ятав він рушники,
Які з любов'ю вишивала мати.
І час прийшов вже взятись за руки,
Однак судилось інше – йти в солдати.

І він пішов із отчого двора,
Як і належить воїну, поштиво.
А в річ –мішку лежали хліб, земля,
І мамин рушничок, як вишитеє диво.

Він йшов у бій за береги Дніпра,
Він падав в Голосіївському лісі...
Ще попереду: Волга і Дуга,
І звільнення Європи – одна з місій.

Горнувся ранок до його щоки,
Земля просила захисту від муки,
А в небі, що стомилось від війни,
Летіли перемоги перші звуки.

Всім піхотинець твердо обіцяв:
Наступить мир: дійду лиш до Берліна.
Але на Зеєсловських він упав,
Й рушник кривавий випав на коліна.

Останнє спільне гомове «Ура»
Вже неслоя із звільненням Берліна,
Скорботну похоронку в котрий раз
Оплакували мати й Україна.

Народе мій! Минуло 70,
Як скинули фашистські душні пута.
Прошу тебе: всіх пам'ятай солдат,
О воле наша, вічно будь розкута!

**Ніколайчук Валентина Кузьмівна,
вчителька, с. Рихальськ**

Подарунок від мами.

Вже багато років пролетіло над нами.
Та ніколи назад не повернуть вони.
Я не зможу забути подарунок від мами.
Вишиваний рушник найдорожчий мені.

Часто бачу я в снах,
Тебе мамо кохана,
Чую ніжне тепло твоїх лагідних рук,
Бачу постать твою,
І рушник вишиваний
Наче долю мені простеляєш навік.

Завмирає душа, ніжно серце щемить,
Як рушник твій рідненька побачу.
Я не знаю чому, так приємно мені,
Що від щастя і радості плачу.

**Букша Микола Васильович,
вчитель-пенсіонер,
с. Рихальськ**

*Сім'я Марченків: Іван Іванович,
Ольга Миколаївна, діти: Наталія,
Володимир, Павло, Сергій с. Неділище*

Моя сім'я у вишиванці

Моя сім'я у вишиванці:
Я, мама, тато, брат і сестри.
Усі вдягнули вишиванки,
Це символ нашого мистецтва.
На вишиванках візерунки
і кожен з них щось означає,
А хто вдягає вишиванки
У серці символ той плескає.
У тата візерунок дуба –
Це сила, мужність, довголіття.
Сплелись тут жолуді й листочки,
Неначе колосу суцвіття.
Рожеві троянди в мамі,
В них і краса, і любов.
І розцвітатимуть троянди
У мамі в серці знов і знов.

Класичні кольори у брата –
Червоні й чорні тут сплелись,
Як в пісні про журбу й любов,
Яку співали ми колись.
В сестричок – маки є, волошки,
Ромашки, житні колоски.
Усе це символи України
І волі, що ми здобули.
В мене – шипшин плоди червоні,
Замріяних волошок цвіт.
Вони нам хочуть розказати
Про гарний, вільний, мирний світ.
Хто патріот України – неньки,
Хто її любить і плекає
Вдягайте рідну вишиванку
Нехай вона вас захищає!

**Ірина Майданович,
учениця 8 класу
с. Рихальськ**

Вишиванка пам'яті

Вишивала мати сину
Оберіг – сорочку білу.
Візерунком прикрашала,
Всю любов туди вкладала.
Хоч тремтіли її руки
І сльоза з повік спадала,
Серце стукало невпинно
Ніби щось передчувало.
Ти носи її синочку,-
прошептала мати,-
Буде тебе, в чужім краї завжди захищати.
І як стане тобі сумно подивись на неї.
Та згадай домівку рідну,
Україну – неню.
Буде довгая розлука,
знаю я напевно,
Та молитимусь за тебе
Господу щоденно.
Хай здоров'я посилає, сили та наснаги,
Щоб скоріше повернувся ти живий до хати...
Час минає дуже швидко .
Осінь вже настала.
А матуся коло ганку сина виглядає.
І немає їй покою, і не знає щастя
Сина рідного чекає
Завжди й повсякчасно.
Та прийшла лихая звістка ,
Сина вже не має.
Тільки згадкою лишилась сорочка вишивана.
Мати впала на коліна, посеред подвір'я
І до серця притулила вишиванку білу.
Потекли струмочком сльози ,
в очах потемніло.
А над головою в небі, журавлі
летіли.

**Красновська Яна, 16 років,
с. Кривотин**

Вишиванка

Вдягну я в маки вишиту сорочку
Що душу зігріває так мою,
Барвисті квіти що ростуть в садку
Так гарно зацвітають у маю.

Сорочка біла з червоними квітками
В холодну пору зігрієш ти мене ,
Ти пахнеш рідним домом і батьками,
З таким теплом лихе все омине.

В тобі весняний вітер, що в долині,
І яблучний пиріг в бабусі на столі,
І спів пташиний в лузі на калині
Всі найщиріші почуття пробуджуєш в мені.

Збрала ти у себе найдорожче
Що майорить на білім полотні,
Вдягатиму я знов і знов сорочку
Цей талісман дарований мені.

**Кузьмич Марина Валентинівна,
19 років
с. Сергіївка**

Вишиванка

Сміються, плачуть солов'ї, бенкет весна справляє,
А ненька донці уночі сорочку вишиває.
З журбою радість обнялись червоними і чорними нитками,
Із дивним ранком ніч злилась , на полотні старанними руками.
Ясні і ніжні без кінця, рясніють квіти на вишиванці,
Вони, як промені життя , ще до схід сонця рано – вранці.
І стільки струн в душі дзвенить, любов рікою ллється!
Життя і є – щаслива мить , що долею зоветься.

**Матвієнко Ніна Віталіївна,
с. Бараші,
член клубу за інтересами «Натхнення», що діє при
Барашівській сільській бібліотеці**

Диво вишиванки

Зайнявся ранок вдалині багряним полум'ям багаття,
І в тій ранковій сизій млі літо вдягло квітчасте плаття.
А в сільській хаті, наче в казці, розквітли маки і бузок,
На українській вишиванці – калина вбралась у вінок.
Про тебе, рідна вишиванко, співають гори і ліси,
Ти – є найкраще в світі вбрання і гордість рідної землі.
Усе тепло, ввібравши в себе, утомлених та ніжних рук,
Ти стала сонцем в темнім небі, вдячних сердець відчула стук.
Ти символ нашого народу, на сотню літ, на всі віки
І це – найкраща нагорода, що розцвіла на полотні.

Матвієнко Ніна Віталіївна, с. Бараші,
член клубу за інтересами «Натхнення», що діє при
Барашівській сільській бібліотеці

* * *

Переді мною вишиванка,
Що вишила її мені бабуся.
Така гарненька з візерунками.
Із задоволенням в неї одягнуся.

А в вишиті на ній червоні маки –
Це ніжності й любові знаки.
Та гілочки калини –
це, звісно, символ України.

І хай звучать пісень народних ноти!
Якщо ми українці – патріоти,
То вишиванки будемо вдягати.
І Україну нашу любов прославляти.

Миросяла Мельник,
свт. Ємільчине
Ємільчинська гімназія, 6-А клас

* * *

Тихий вечір в вікно заглядає,
Пахнуть м'ята і чебреці,
А матуся моя вишиває
І усмішка на ріднім лиці.
І стібок за стібком , наче долю
Вишиває сорочку мені.
Бачу барви усі веселкові,
Що на білім цвітуть полотні.
Бачу рожі, лілеї, калину,
Чорнобривці й зелений розмай,
Вишиває вона Україну,
Солов'їний і рідний наш край.

**Шиманський Олексій,
13 років
сmt. Ємільчине**

Вишиванка для доні

Сорочку мама доні вишивала,
Як дарувала їй колись життя.
Троянди різні – жовті і червоні,
І посмішку тобі моє дитя.

Щоб ця сорочка зігрівала душу,
У спеку і холодну заметіль.
Проміння лагідне з очей твоєї мами,
І множилося щастя звідусіль.

**Максимчук Маргарита,
12 років
с. Куліші**

Вишиванка

Я живу на Україні
Суверенній та єдиній
Славиться вона красою
Вишиванкою не простою.
Вишиванка українська
Квітчаста, лагідна, м'яка –
Немов би мамина рука.

Олексієнко Сергій Вікторович,
11 років
учасник клубу «Витоки»
Сербівської сільської бібліотеки

Вишиванка - оберег

Вишиваю вишиванку наче дощю
Голкою рівнесенько веду,
Я сорочку гарну крою
Щоб відвести від себе біду.
Оберегів є у нас не мало:
Куш калини, спориш запашний
Вишиванку я вдягну на свято.
А вона розкаже так багато,

Про український рід мій дорогий.
На ній мальва вмилася росю,
І троянда пишно розквіта.
Зачарує всіх красою
Волошка що в житах цвіла.

Наче місяць вповні ти розкішна
А тепло від сонечка взяла,
Милується тобою і Всевишній,
На Україні є лишень така краса.
Піду колись від рідного порогу
Збіжать водою мої роки,
Житиму щасливо, бо зігріває мене повсюди
Святий оберег Української землі.

Фролова Оксана, 14 років.
Учасниця клубу «Витоки» Сербівської сільської бібліот

Мамин рушник

О мамо, мамо, рідна ти моя,
Мене ти у віконце виглядала,
Коли до тебе бігла я здаля
На мене ти завжди чекала.
Чекаючи рушник ти вишила мені,
Щоб доля й щастя мене не минали,
Щоб добрий шлях пройшла я у житті,
І добрі люди на шляху стрічали.
Поклавши на коліна руки струджені свої

Ти щебет пташки слухала тихенько,
І думи мов вечірні солов'ї
На біле полотно лягали квітами легенько.
Ти щастя й долю вишила мені,
І мрію серцем ти в квітки вкладала,
Отой рушник на білім полотні
До серця я не раз приклала.

Делієргієва Н. В.,
с. Сімаківка

Вишивала бабуса вишиванку

З вечора аж до ранку
Вишивала бабуса мені вишиванку.
З добрим серцем, з гарною думкою в голові,
В кожен хрестик вкладаючи часточку душі.
Різні кольори підбирає
Лише щастячка мені бажає.
Говорячи, що хрестики червоні –
То калини грона.
А зелені – то листочки.
Далі підбираючи яскраві ниточки ,
На білім полотні світ виростає,
Лише добра і миру всім бажає.
І я вишиванку одягаю,
Справжньою українкою в ній себе почуваю.
Тепер у вишиванці вся моя родина,
Нехай пишається нами ненька – Україна!

Терещук Таміла,
14 років
с. Рясне

Українські вишиванки

Українські вишиванки - червоні і сині,
Символ мужності, добра, честі України.
Вони самі найгарніші у цілому світі.
Про історію їх знають і дорослі й діти.

Їх бабусі наші древні колись вишивали,
Вишиванками тоді оселі вкрашали.
На іконах і портретах рушники у хаті,
Сорочки і спідниці в бідних і багатих.

Вишивали і співали. Збирались в світлицях –
Чутно було , аж до ранку їхні вечорниці.
В вишиванках козаки в походи ходили,
Рідну землю українську нашу боронили.

Про подвиги славні їхні портрети:
Шевченко, Леся, Франко людей прославляли.
Вони красуються у вишиванках в книгах на портретах,
Гордість наших українців – яскраві поети.

Українська вишиванка, яка пісня весела,
Її люблять у містах і маленьких селах.
Поспішають дітлахи – в школі у них свято,
Всі вони у вишиванках, їх в цей день багато.

Шиті хрестиком і гладдю сорочки й спіднички,
Квіти в косах у дівчат вплетені в косички.
Розцвіли на грудях маки, ніжні і яскраві.
Слава нашій Україні і Героям слава.

Ми об'єднуємо всіх і все, що ми маєм, -
Ні не втрачено нічого – любим, пам'ятаєм.
Шие мати вишиває сорочку для сина,
Він сьогодні на війні, він за Україну.

У роботу цю складну всю душу вкладає.
Ця сорочка – оберіг, серцем відчуває.
Падає гірка сльоза, думка за горами.
Лягають нитки рівними рядами.
Вона вірить, вона знає, що поверне сина,
Вишиванка захистить його й Україну.

Демиденко Наталія Іванівна,
с. Підлуби

Вишивала мама

Вишивала мама вишиванку
З вечора до самого ранку.
Для своєї, для рідненької дитини
Вишивала символ України.
Вишивала , благаючи в Бога,
Щоб була щаслива дорога,
Щоб щастя водило за руку,
Обминаючи горе й розлуку.
Вишивала мама для дитини
Ніжні грона червоної калини
Й синьоокі волошки в житі,
Що червневою зливою вмиті.
Вишивала сорочку для сина,
Щоб він знав, що Вкраїна – єдина!
Щоб її захищав і беріг,
Вишивала мама оберіг.

Ігнатенко Надія,
15 років
с. Х.-Мокляки

Мамина вишиванка

Вишивала мати вишиванку
На ллянім біленькім полотні.
В нитку душу укладала,
Все найкраще в ній вона збирала.

У сорочку білу всю любов вкладала,
В хрестики червоні, мамина рука.
Вишиту ночами взорами – зірками,
Бо на тій сорочці все моє життя.

Хрестики червоні – то любов велика,
А між ними чорні – мамина жура.
Хай ця вишиванка твоє серце гріє,
Диво – квітом повниться душа.

Приголублю ніжно маму дорогеньку,
Нашепчу на вушко ніжні їй слова.
Поклонюся низько, поцілую руки,
Бо лише на світі матінка одна.

Харченко Світлана,
15 років
с. Миколаївка

Переплелись у танці нитки

Переплелись у танці нитки,
Створивши певний силует.
Відобразились на них вчинки,
Зігравши радісний кларнет.
Сплелися нитки у вишиванку
Й переплели дороги всі,
Зібравши радість до останку,
Сумні та радісні пісні.
Всю ніч матуся вишивала,
Забувши про печаль і сон,
Щоб донька труднощів не знала,
Синоч, щоб доленьку знайшов.
У кожній нитці є любов і ласка,
І кожен хрестик, мов усе життя.
Щоб у дітей життя було мов казка,
І щоб не знали туги відчуття.
Червоне й чорне стоять поруч.
Червоне й чорне в білому житті.
Праворуч щастя, а любов – ліворуч.
Все поєдналось в маминім шитті.

Голяка Алла Володимирівна,
студентка 1-го курсу НУБіП України,
с. Сербо – Слобідка

Вишиваночка

Вишиваночка українська
Славиться здавна.
Вишиваночка барвиста:
Красива, ніжна, дорога.
Бабуся та матуся вишивали
Ночей своїх недосипали.
І нею споконвіку прославляли
Свою сім'ю, родину і неньку Україну.
Така краса українського народу
Довіку буде пломенінь.
Бо вишита вона з любов'ю
Адже за неї вся Європа гомонить.
Ми, українці, славимось тобою
Красою, невимовною такою.
Вишиваночка українська для душі,
Тож шануйте, люди, неї всі.

Сорока Валентина Сергіївна
с. Рудня – Іванівська

Мамин оберіг

Я ношу на своїм тілі,
Сорочку вишиту руками.
Її вишивали руки вмілі,
Рідної моєї мами.

І хай там, що - вітер, сніг,
Свист куль, чи вибухи снаряда.
Вишиванка є мій оберіг,
Моя єдина на війні розрада.

Вона завжди мене оберігає,
Від куль ворожого солдата.
В тяжкі хвилини нагадає,
Про рідну маму й мого тата.

А коли тяжко мені буде
Не допустіть в душі моїй ізлому.
Я вдихну на повні груди
Й повернусь живим додому.

Тартасюк Святослав,
с. Королівка

Вишиванка

Скільки радості в твоїй красі !
І кримчанка й полтавчанка
Серцю мила вишиванка.
Всюди нині, ясні кольори твої,
В душі у кожного цвітуть.
На весілля з рушничком,
Молодих зустрічать ідуть.
Вишиванки всі несуть,
Усі чисто одягають ,
Щоб помахати рукавом.
Тож не часто так буває,
Щоб вишиванка на всіх сяє.
Кожен хоче її мати,
Щоб на свято одягати!
Гордо в очі всім дивитись,
І вишиванкою гордитись,
Бо вона як та перлина,
Всюди різнобарвами цвіте,
Як наша рідна Україна.

Шокур В.К., пенсіонер
с. Велика Цвіля

Моя вишиванка

Вишиванко моя, вишиванко!
Краса неземна у тобі:
То квітнуть маком рушники,
Що їх матуся вишивала
Вночі на білім полотні.
В них неба синь, жовте колосся,
Трава зеленіє і сонце горить.
В них радість серця пломеніє,
А буває й туга пробіжить
Тоді кольором чорним лягають нитки.

Цвітуть розмаєм рушники:
Там білі лебеді ведуть
Закоханих на шлюбне ложе,
Щоб у парі завжди поруч йшли
Життєвими тернистими дорогами,
І вірність лебедину берегли.

Українські вишиванки – наче райдуги світанки
Квітнуть садами на полотні.
Чорнобривцями сяють і васильками,
На них розмаїття всіх кольорів.
Краса вишиванки завжди неземна:
Бо в цих вишиванках душа України,
Бо в цих вишиванках і мамина доля,
І в цих вишиванках життя моє теж.

**Висоцька Ю. М.,
28 років,
с. Руденька**

Мамині вишиванки

Перед очима, в пам'яті далекій,
Струнка, тендітна постать мами вдалині,
Над хатою гніздо звили лелеки,
Туди б вернутись хоч на мить мені.

Вустами теплих мами рук торкнутись,
В обійми впасти ніжні, дорогі
Як у дитинстві, знову б пригорнутись
І захватися від горя і біди.

Зринають в пам'яті ті спогади чудові,
Коли в зимові, ранні вечори,
Брала до рук клубочки кольорові
І вишивала ними свої сни.

Лягали нитки хрестиком рівненьким
І оживили квіти в полотні.
Як гарно вишивала ненька
Ту вишиванку донечці, мені.

Я бережу ту вишиванку й нині,
Як мамине тепло, як мамин оберіг.
Я передам її своїй дитині,
Щоб зберігавсь й продовжувався рід.

У рушниках, як у вінку, ясніє хата,
На покуті у вишиванках образи,
То з потойбіччя вболіває мати,
Щоб вберегти родину від біди.

**Таїсія Миколаївна Радчук ,
вчителька
с. Симони**

Мамина вишиванка

Сорочка вишита – це мамин оберіг,
І мак червоний, і дзвіночок синій.
Яскраві кольори на полотні,
Як вишня у садочку ріднім.

Червоні нитки – то моя любов,
А чорні нитки – з щастям розтавання.
Полине пісня світом знов і знов,
Бо тож матусі щастя закликання.

Собі вінок із квітів я сплету
І одягну ту вишиванку милу
По Україні рідній я піду,
По Україні вільній, милій!

І оживе засвітиться краса
На оберезі, у промінні сонця,
І усміхнеться мамина краса –
У мене на долоньці.

Я пригорну до серденька її
Згадаю все, що серцю миле.
І вишиванку вишию таку
Я у майбутньому для доньки і для сина.

Яценко Альона Анатоліївна,
15 років
с. Сімаківка

Розквітає село у тумані

В білосніжний вже одяг убрані
Всі дерева в моєму саду,
Покотилась роса на світанні
Із суцвіття в зелену траву.

Розквітає село у тумані
Солов'їне містечко моє,
Наче вишивка ллється в коханні
І затьмарює серце своє,

В вишиванім колоссі на полі
Жовтих барвів з'єднався місток,
У щасливім сімейному колі
Помилуймось як пахне бузок.

І джерела всі пружно так б'ються,
І водиця блакитна з глибин,
І дерева зеленії гнуться.
Під бурхливим потоком вітрів.

Й вишиванка , що серцю так мила,
Й туга , й радість, усе у ній є.
Незвичайну вона має силу,
Що запалює серце моє.

Вся ця сила і чари зібрались
У моїм мальовничім селі
А з тривогою ми розпрощались
Того року, тієї весни ...

Кравчук Валентина,
16 років,
с. Катеринівка

Бабусині заповіти

Вже нема бабусиної хати,
Заросли бабусині стежки,
А вона немов і досі в хаті,
Бо на ліжку її подушки.
Вишиті ще юною рукою –
В кольорову гаму вплетена душа
Промовляють ніби : «Тебе заспокою,
спи спокійно , сниться хай земля»
Та, що в душу зорі засвітила
З ромбиків снується до життя.
Нитка кольорова залишила
слід вам у щасливе майбуття.
В орнаментах лишаю заповіти
Про хліб і працю , вічне на землі...
Навчила маму як на світі жити,
Торкнуся й я до світлої душі.
Мама ніжно шафу відкриває
Там рушник її весільний спочива,
Щоб ніколи сліз не утирала
Так бабуся мудро ниткою вела.
Голуби на ньому , що у парі
Про кохання вічне гомонять,
Колоски і квіти льоноцвіту
На достаток і на мир дзвенять.
Колір зелені і світлої блакиті

З рушника співа «Осанну» всій землі.
Я цілую руки працювiti,
Що безсмертя хрестик у дали!

Демченко Олег Володимирович,
17 років
с. Бараші

Ода рушникові мамі.

Благословенним будь, рушник моєї мамі,
На всі віки благословенним будь!
За те, що в світ дорослий поведеш
Нелегкими шляхами,
За те, що вкажеш, певно, вірну путь.
Навіки славен будь за те, що завжди,
Ти відвертатимеш від мене лихо і біду.
За те, що стежку тверду вкажеш,
Коли у світ дорослий я піду.
Якщо втомлюся і не буде сили,
Цю вишивку до серця притулю.
Згадаю маму і домітку милу
Й стократ могутнім знову оживу.
В тобі, хранитель мій, навік забурштиніли
Матусі сльози, сміх, печаль, любов.
До рук візьму – і кров тремтить у жилах
Від щастя - неньку наче бачу знов
В узорах цих застиг солодкий докір
І порух її втомлених повік,
Її думки переживання й спокій –
Все це я у собі зберіг.
В краях далеких сон мій стерегтимеш,
А прийде час, то поведеш в останню путь...
Благословенним будь, рушник моєї мамі;
Повік віків благословенним будь!

Демченко Олег Володимирович,
17 років
с. Бараші

Вишиваночка

Вишиваночка моя,
Вишила її мені матусенька моя.
Я не неї подивлюся:
Маки як живі цвітуть,
Листочки наче між собою розмовляють,
На свято її треба одягнуть,
Адже любові сповнена вона,
Красива , ніжна, потайна.
Вишиваночка моя барвиста
Кращої ніде нема.

Сорока Альона,
11 років
с. Рудня - Іванівська

Вічний оберіг

Спасибі, мамо, що навчили вишивати рушники,
Чудові скатертини і сорочки.
Ви вишиванками прибрали хату
На світлу пам'ять і добро багату.

Я завжди поспішаю в рідний дім.
Мені так солодко жилося в нім.
Бо саме тут матуся весільні
рушники вишивала.
І всю свою любов у них вкладала.

Спливли роки і спорожніла хата,
Та залишився мамин оберіг –
Багатобарвний рушник на іконі –
Це саме він любов і тепло зберіг.

Рушник – традиційна прикраса
житла,
У радості і горі він із нами,
Бо назавжди оселився на стіні,
Й на святій хлібині на столі.

Сватання , весілля й новосілля,
Проводи в далеку й важку путь.
Рушник вишиваний завжди у пригоді
Тому його щоденно бережуть.

Рябич Ємілія Борисівна
с. Великий Яблунець

Сорочку цю мережила бабуса,
Вкладала в неї все своє тепло.
На неї я захоплено дивлюся:
Ну, як це диво народитися могло?

Вона така м'якенька і біленька,
На ній цвітуть букетами квітки
Була я ще зовсім тоді маленька,
Коли плекались взори ці палкі.

Бабусенько моя ти дорогенька,
Цілую ніжно рученьки твої,
Здорова завжди будь, моя рідненька,
І світові даруй дива свої.

**Бацун Наталія Михайлівна, вчителька
с. Середи**

Вишиванка

Ожила вишиванка яскрава
У моєму поліській краю.
Зацвіла, заясніла заграла,
Зазираючи в душу мою.
Все у ній тісно переплелось –
Радість, біль, і печаль і любов,
І надія, і мир, і колосся,
Цвіт і листя з зелених дібров.
В вишиванці - кохання й розлука,
Теплота материнських сердець.
В ній з'єднались і щастя, і мука,
Наших тіл і терпіння вінець.
Працьовитість, талант і наснага –
Все це теж у вишиванку вплелось.
Мудрість наших дідів і відвага –
Так із давніх - давен повелось.
Хлопці мужньо ідуть в вишиванках .
Вишиванками сяють дівчата.
І матуся дбайливо щоранку
Вишиванку вдягла немовляті.
І радіє моя Україна -
Долю будемо ми вишивати.
Не поставити нас на коліна,
Зможе всіх вишиванка з'єднати!

**Палько Людмила Володимирівна,
38 років,
с. Горбове**

Оберіг

На білому, на полотні,
Мати узори шиє рясні.
Хрестик до хрестика прикладає,
Доленьку сину гарну складає.

Нитка із ниткою переплелися,
Неньчині очі слізьми налилися:
« Сину, сорочку я вишиваю,
У Бога щастя тобі благаю»

Гарний син виріс, весь в батька і діда
Мати голубила ніжно й раділа.
Та не обдуриш долю хоч ляж –
Вдягнув сорочку під камуфляж.

Син захищає сина і неньку
Мале дитя й Україну рідненьку,
А сорочка, що вишила мати
Від куль в бою захищає солдата.

Молилися всі ми устами німими,
Боже, верни їх додому живими.
У вишиванках синів України.
Просимо, доле, змилуйсь над ними.

Галицька Юлія Іванівна,
вчителька української мови
та літератури Малоглумчанської ЗОШ
с.Паранине

Українці, одягнімо вишиванку!

Українці, одягнімо вишиванку!
І нехай побачить білий світ,
Що ми любим Україну змалку,
Дружній, нездоланий весь наш рід!

Українці, одягнімо вишиванку
В свято, в будні і у вихідні.
Просто так, не для забаганки,
Хай єднається весь рід наш на землі!

Українці, одягнімо вишиванку!
І хай візьметься за руки захід й схід.
І нехай побачить ворог нас, незламних!
Бо не стане на коліна наш рід!

Гордієнко Лілія,
14 років
с. Рясне

День вишиванки в смт. Ємільчине, 14 травня 2015

Районний фотоконкурс

«Моя родина

у вишиванці -2015»

**Родина
Потапчуків:
батько -
Микола
Васильович,
мама - Оксана
Петрівна,
дочки:
Маргарита,
Дарина, син –
Іван,
с.Куліші**

**Родина Назаренків: Ігор Валерійович, Олена Володимирівна,
діти: Андрій, Олексій, Катерина, Юлія,
с. Варварівка**

Родина Авраменків, с. Тайки

Велика родина Авраменків, с. Тайки

**Родина Жилюків:
Роман Степанович,
Людмила
Григорівна, діти:
Владислав, Назарій,
сmt. Ємільчине**

**Родина Коваленко: мама - Валентина Іванівна, діти: Аліна, Дмитро,
с. Горбове**

«Свято вишиванки» Колектив Горбівської ЗОШ

**Родина Прищепа: Василь
Миколайович, Наталія
Валеріївна,
діти: Анна, Соломія,
с. В. Цвіля**

**Колектив жіночого
вокального ансамблю
«Цвіляночка»,
с. В. Цвіля**

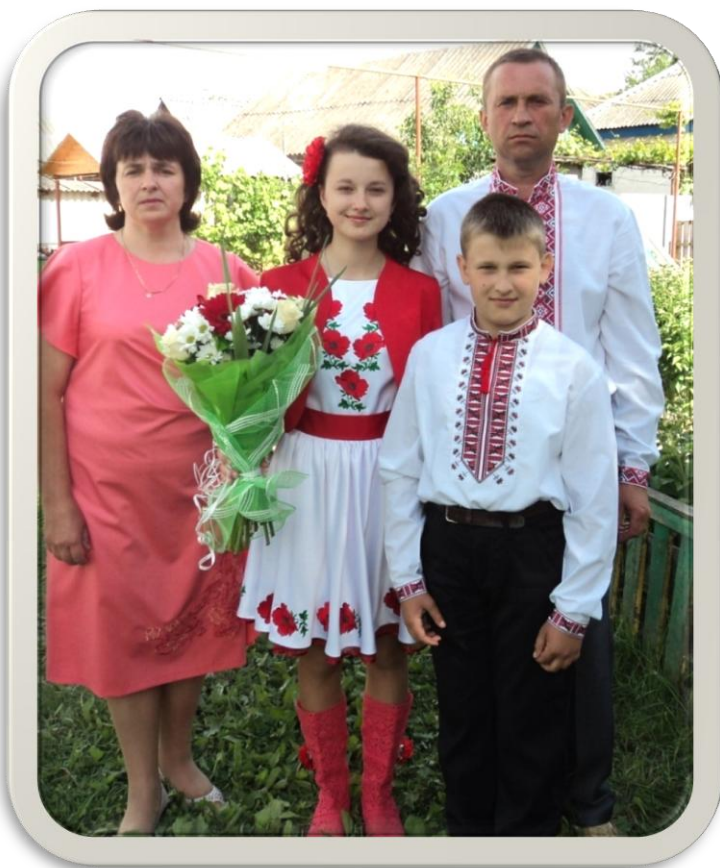
«Україночка», с. В. Цвіля

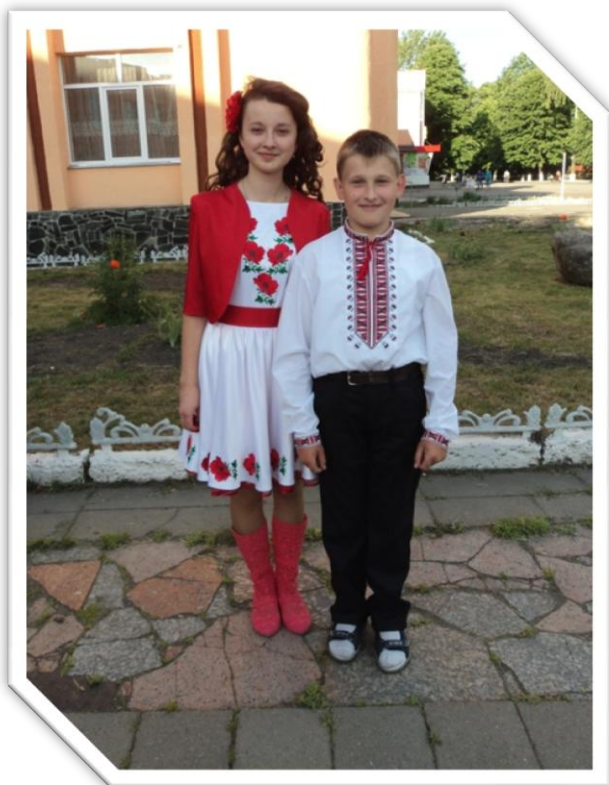
**Родина Ігнатенко: Віталій Сергійович, Таїсія Володимирівна,
діти: Олександр, Надія, Дмитро,
с. Х.Мокляки**

**Родина Галицьких: мама Юлія, донька Ольга,
с. Паранине**

**Родина Шомко: Анатолій іванович, Тетяна Гртгорівна,
діти: Аня і Ваня,
сmt. Ємільчине**

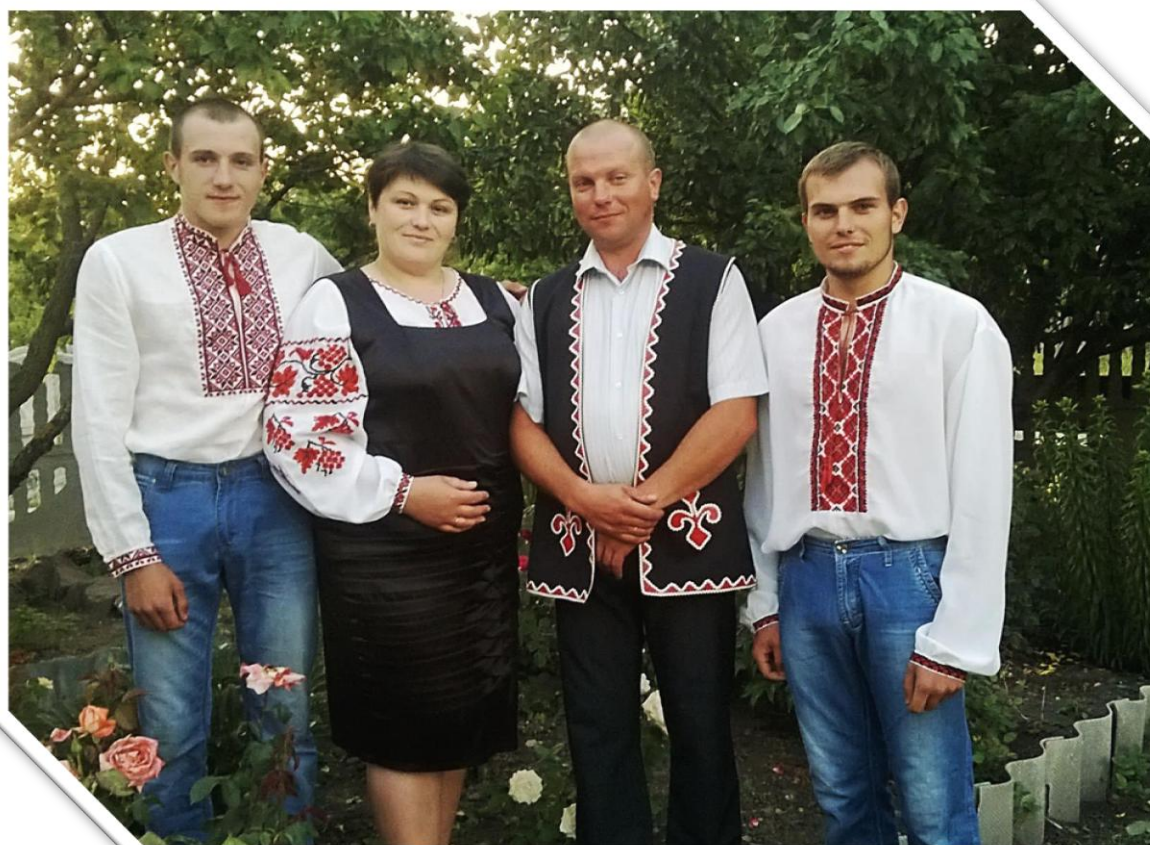
**Примаченко Галина
Олександрівна.
Поруч 2 онуки, для
яких вона є опікуном
Стоять: старший син
з невісткою та їх син,
с. Бараші**

**Радчук
Любов
Григорівна
(в центрі)
народила і
виховала 5
дітей,
має 7
онуків і 4
правнуків,
с.Бараші**

Колектив вокально-жіночого ансамблю «Нежуристи», смт. Яблунець

**Сім'я Яроменків: Анатолій Михайлович, Олена Михайлівна,
сини: Михайло і Денис,
сmt. Яблунець**

Дитячий ансамбль «Полісяночки», смт. Яблунець

«Свято вишиванки», Великояблунецька ЗОШ

**Родина Чорноусів,
с. Андріївчї**

**Матеріал узагальнила
завідувачка організаційно-методичного відділу
Смільчинської центральної бібліотеки Вишневська Н.І.**

Зміст

1. Курдиляс Д.Д. Мамина сорочка (с. Березники)	1
2. Бірюк Г.Г. Україні (сmt. Яблунець)	2
3. Бірюк Г.Г. Мамин оберіг (сmt. Яблунець)	3
4. Ніколайчук В.К. Рушник (с. Рихальськ)	4
5. Букша М.В. Подарунок від мами (с. Рихальськ)	5
6. Майданович І. Моя сім'я у вишиванці (с. Рихальськ)	6
7. Красновська Я. Вишиванка пам'яті (с. Кривотин)	7
8. Кузьмич М.В. Вишиванка (с. Сергіївка)	8
9. Матвієнко Н.В. Вишиванка (с. Бараші)	8
10. Матвієнко Н.В. Диво вишиванки (с. Бараші)	9
11. Мельник М. Переді мною вишиванка... (сmt. Ємільчине)	9
12. Шиманський О. Тихий вечір в вікно заглядає (сmt. Ємільчине)	10
13. Максимчук М. Вишиванка для доні (с. Куліші)	10
14. Фролова О. Вишиванка – оберіг (с. Сербі)	11
15. Олексієнко С.В. Вишиванка (с. Сербі)	11
16. Фролова О. Вишиванка – оберіг (с. Сербі)	12
17. Делієргієва Н.В. Мамин рушник (с. Сімаківка)	13
18. Терещук Т. Вишивала бабуса вишиванку (с. Рясне)	13
19. Демиденко Н.І. Українські вишиванки (с. Підлубли)	14
20. Ігнатенко Н. Вишивала мама (с. Х. Мокляки)	15
21. Харченко С. Мамина вишиванка (с. Миколаївка)	15
22. Голяка А.В. Переплелись в танці нитки (с. С. Слобідка)	16
23. Сорока В.С. Вишиваночка (с. Р. Іванівська)	16
24. Тартасюк С. Мамин оберіг (с. Королівка)	17
25. Шокур В.К. Вишиванка (с. В. Цвіля)	17
26. Висоцька Ю.М. Моя вишиванка (с. Руденька)	18
27. Радчук Т.М. Мамині вишиванки (с. Симони)	19
28. Яценко А.А. Мамина вишиванка (с. Сімаківка)	20
29. Кравчук В. Розквітає село у тумані (с. Катеринівка)	20
30. Демченко О.В. Бабусині заповіти (с. Бараші)	21
31. Демченко О.В. Ода рушникові мами (с. Бараші)	22
32. Сорока А. Вишиваночка (с. Р. Іванівська)	23
33. Рябич Є.Б. Вічний оберіг (с. В. Яблунець)	24
34. Бацюн Н.М. Сорочку цю мережила бабуса (с. Середи)	25
35. Палько Л.В. Вишиванка (с. Горбове)	25
36. Галицька Ю.І. Обрій (с. Паранине)	26
37. Гордієнко Л. Українці, одягнімо вишиванку (с. Рясне)	27